

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

«ΚΥΡΙΕ Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ ΠΕΡΙΠΕΣΟΥΣΑ ΓΥΝΗ...» (ΤΡΟΠΑΡΙΟ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ)

Χριστόδουλος Γ. Παχουλίδης

Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή, την σην αισθημένη θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη, μύρα σοι προ του ενταφιασμού κομίζει. Οίμοι! λέγουσα ότι νυξ μοι υπάρχει, οίστρος ακολασίας, ζοφώδης τε και ασέληνος έρως της αμαρτίας. Δέξαι μου τας πηγάς των δακρύων ο νεφέλαις διεξάγων της θαλάσσης τό ύδωρ· κάμφθητί μοι προς τους στεναγμούς της καρδίας, ο κλίνας τους ουρανούς, τη αφάτω σου κενώσει. Καταφιλήσω τους ακράντους σου πόδας, αποσμήξω τούτους δε πάλιν τοις της ~~αφ~~ κεφαλής μου βοστρύχοις· ων εν τω παραδείσω Εύα, το δειλινόν, κρότον τοις ωσίν ηχηθείσα, τω φόβω εκρύβη. Αμαρτιών μου τα πλήθη και κριμάτων μου αβύσσους τοις εξικνιάσει, ψυχοσώστα Σωτήρ μου; Μη με την σην δούλην παρίδης, ο αμέτρητον έχων το έλεος.

Κύριε, η γυναίκα αυτή, που σε πολλές κυλίστηκε αμαρτίες,
μεστης ψυχής της τα κατάβαθα,
Θεός σαν μπηκές,
έργο ανάλαβε για Σε, Θεέ μου Μυροφόρας
και θρήνους, άφηνε γοερούς για τα αμαρτήματα τα τόσα μέχρι τώρα,
σαν μύρα έφερνε σε Σε Χριστέ μου·
να σ' αλείψει
λίγο προτού να σταυρωθείς και να ταφείς

πριν την ανθρώπινη την ύπαρξη Σου αφήσεις.

Κι έλεγε, «αλοίμονο σε με, που ζω, σ' ατέλειωτης νύκτας σκοτάδια,
κι ούτε το φως του φεγγαριού κλωμό,
δεν μου φωτίζει πια τ' ανάρια
και σ' αμαρτήματα της σάρκας
τρέχω σαν τα ζα,

που μανιασμένη αλογόμιγα τα κυνηγά και τα κεντά.

Το είναι μου όλο, έχει στα πλοκάμια μέσα πέσει

της αμαρτίας του έρωτα κι αυτός ο δολερός μ' έχει πλανέψει.

Δέξαι Χριστέ τα δάκρυά μου, που ασταμάτητα κυλούν, σαν τις καθάριες τις πηγές χιονοσκέπαστου βουνού.

Συπου τα βαθυγάλανα νερά των θαλασσών, σηκώνεις

και βροχοφόρα σύννεφα στον ουρανό τ' απλώνεις

άκουσέ μου τους στεναγμούς, τα κλάματα τα τόσα,

κι απ' τα ύψη τ' απροσπέλαστα της άφθαστης Σου δόξας

χαμήλωσε σε με Θεέ, λύσε τακρίματά μου,

Συ που τα ουράνια έφερεις στη γη,
τη νύκτα που γεννήθηκες στη Βηθλε-
έμ βρέφος παιδί

τ' αγαπημένα πόδια σου, τα τόσο κουρασμένα,

θα τα φιλήσω εγώ Θεέ και σαν βρε-
θούν βρεγμένα

απ' τα δικά σου δάκρυα που εγώ με-
τανιωμένη

απ' τα πολλά μου κρίματα, θα
εγώ τώρα σ' αυτά βαθειά ταπεινωμένη,
τα μακρυά μου τα μαλλιά, εγώ θε
τα λύσω

και τα βρεγμένα πόδια Σου, πάλι στ.
γνά, θ' αφήσω.

Τα πόδια αυτά, που να βροντούν σα
τ' άκουσε το δέιλι,

στου παραδείσου το στρατί, φοβή
θηκε κι εκρύβη,

η Εύα, σαν παρήκουσε Θεέ, την προ-
σταγή Σου

και του φιδιού (του Σατανά) εμπι-
στεύθηκε και βγήκε απ' τη βουλή σου.

Των δικών μου αμαρτημάτων, την
πληθώρα την μεγάλη

και της κρίσης και βουλής Σου τα
απύθμενα τα πάθη

και τους τρόπους που διαλέγεις ο
καθένας να σωθεί,

ποιος μπορεί να ξεδιαλύνει ψυχοσώ-
στα Λυτρωτή;

Μη μ' αφήσεις, ω Θεέ μου, την δικιά
Σου ναι τη δούλη,

στους ανέμους που φυσούν, στου
ολέθρου την μανία

Συ που έχεις τα ελέη τα μεγάλα, την
απέραντη ευσιπλαχνία.

Κασσιανή ή Κασσία ή Εκασία

n Βυζαντινή

Ήταν ποιήτρια και λογία του 9ου
αιώνα, έκτισε τη φερώνυμο εν Κωνσταντι-
νουπόλει μονή (Μονή Εικασίας) στην
οποία κλείσθηκε περιβληθείσα το μοναχι-
κό σχήμα κατόπιν αποτυχίας της όπως
εκλεγεί σύζυγος του αυτοκράτορος Θεο-
φίλου και επιδόθηκε στη συγγραφή ποιη-

μάτων και άλλων έργων· πλην των ιδιόμε-
λων δοξαστικών ταποία συνέθεσε και με-
ταξύ των οποίων γνωστότατο κατέστη το
ψαλλόμενο το εσπέρας της Μεγάλης Τρί-
της («Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις...»
έγραψε επίσης «Γνώμας και
«Επιγράμματα».

Το εσπέρας της Μεγάλης Τρίτης οι
χριστιανοί που με ευλάβεια γεμίζουν τους
ιερούς ναούς, για να παρακολουθήσουν
την Ακολουθία του Νυμφίου, με ιδιαίτερη
κατάνυξη περιμένουν να ακούσουν το θε-
σπέσιο τροπάριο, «Κύριε, η εν πολλαίς
αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή...» που είναι
όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως
ποίημα της μεγάλης υμνογράφου της εκ-
κλησίας μας, της Μοναχής Κασσιανής.

Το τροπάριο αυτό αναφέρεται εις
ένα γεγονός της επίγειας ζωής του Σωτή-
ρος Χριστού που μια πόρνη γυναίκα,
αφού εμίσησε «τα έργα της αισχράς
αμαρτίας», μετεμελήθηκε και αισθανθείσα
το φιλεύσπλαχνο του Χριστού, αφού αγό-
ρασε πολύτιμο μύρο επήγε στην οικία κά-
ποιου Σίμωνα που ήταν λεπρός και τον
εθεράπευσε ο Χριστός έπεσε στα πόδια
του Χριστού που ευρίσκετο εκεί, τα άλει-
ψε με το πολύτιμο μύρο και τα εσφόγγισε
με τα μακρυά της μαλλιά και τον παρεκά-
λεσε θερμά να τη συγχωρέσει «εκ του
βορβόρου των έργων της».

Ο φιλάργυρος Ιούδας που παρίστα-
το εκεί με τους υπόλοιπους μαθητές του
Χριστού, «εσκανδαλίσθη», για την απώ-
λεια του πολύτιμου μύρου, δήθεν πως εν-
διαφερόταν για τους φτωχούς, αλλά ο πα-
ντογνώστης Ιησούς εκαυτηρίασε την
υπουλότητα του Ιούδα και εξήρε το έργο
της γυναίκας εκείνης.

Επειδή πολλοί πιστοί εξαιτίας της